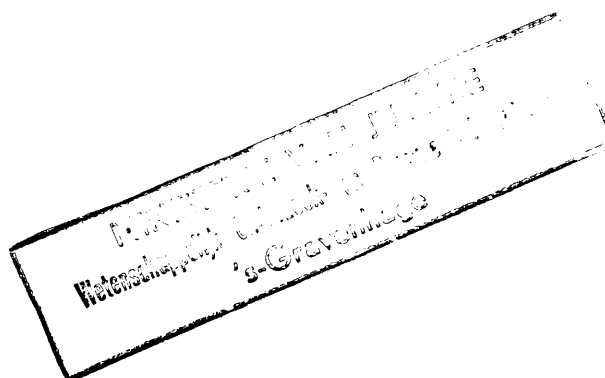

EEN WET VAN GROTE GETALLEN

kwantitatieve informatie over de Wet Mulder

dr M.M. Kommer

Den Haag, november 1993

WODC

WODC Justitie -1

2000003897

INHOUDSOPGAVE

1	INLEIDING	1
2	DE SITUATIE NA EEN JAAR	3
2.1	De produktie van de politie	3
2.2	De produktie van het CJIB	5
2.3	Administratiefrechtelijke vs. strafrechtelijke afdoening	7
3	DE BALANS VAN TWEE JAAR	11
3.1	De produktie van de politie	11
3.2	De produktie van het CJIB	15
3.3	De produktie van OM en kantonrechter	19
3.3.1	Aantallen	19
3.3.2	Inhoudelijk	22
4	CONCLUSIE	25
4.1	Samenvatting	25
4.2	Vooruitblik	27
	Bijlage 1	31
	Bijlage 2	33
	Literatuur	39

1 INLEIDING

In april 1991 verscheen, onder de titel *Op zoek naar de verlopen tijd* (Kommer, 1991), een eerste rapportage over de kwantitatieve aspecten van de Wet Administratiefrechtelijke afhandeling eenvoudige verkeersovertradingen, ook wel genoemd de Wet Mulder. In dat interimrapport werd aandacht besteed aan het verloop van de strafrechtelijke respectievelijk de administratiefrechtelijke procedure, aan verschillen tussen deze procedures t.a.v. betalingsbereidheid, doorlooptijd en werkdruk en aan de samenstelling van de populatie "Mulder-bekeurden". De gegevens waarop deze rapportage betrekking had werden ontleend aan registraties van de politie, het openbaar ministerie en het Centraal Justitiëel Incassobureau (CJIB); ze besloegen voor wat betreft de geconstateerde feiten de periode 1 juni 1990 t.m. 30 november 1990, en voor wat betreft de afdoening de periode 1 juni 1990 t.m. 8 februari 1991. Voor wat betreft de "Mulder-feiten" was er ook nog sprake van een regionale beperking, namelijk tot het arrondissement Utrecht.

Inmiddels zijn we ruim twee jaar verder, en is het dus mogelijk om met name de afdoening van Mulder-feiten op de langere termijn en over een langere periode te bezien. Daarnaast is het nu mogelijk om de gang van zaken in de regio Utrecht te vergelijken met die in andere delen van het land, waar de Wet Mulder inmiddels ook van kracht is geworden. Een voorschot daarop is al genomen in de in november 1991 gepubliceerde eindrapportage van het evaluatieonderzoek invoering Wet Mulder (Kommer e.a., 1991, pp. 18-20 en 36-37). De toen gepubliceerde cijfers werden verkregen uit materiaal dat was verzameld ten behoeve van de tweede fase van het kwantitatieve deelonderzoek van de evaluatie. Over die tweede fase is tot nog toe niet afzonderlijk gepubliceerd, doch dat gebeurt bij deze alsnog. Ten behoeve van deze publicatie is het materiaal aangevuld met de door het CJIB gepubliceerde maandoverzichten en jaarverslagen.

De opbouw van deze rapportage is een geheel andere dan die van het in april 1991 gepubliceerde interimrapport. Op de achtergrond van de Wet Mulder wordt hier niet meer ingegaan, en evenmin op de opzet en uitvoering van het onderzoek. Voor het eerste zij verwezen naar de eerdere publicatie, over het tweede valt niet meer te zeggen dan dat de gegevens voor het overgrote deel ontleend zijn aan de registratie van het CJIB, en dat het populatiegegevens zijn. Deze beperking tot CJIB-gegevens hangt overigens samen met het derde grote verschil tussen deze rapportage en de voorgaande: de gegevens zijn niet meer geanalyseerd ten behoeve van een vergelijking van de werklast onder het strafrechtelijk resp. het administratiefrechtelijk regiem, maar slechts voor een beschrijving van de gang van zaken onder dat laatste.

Wat deze rapportage wel bevat is de, ook al in de genoemde eindrapportage opgenomen, stand van zaken in augustus 1991, alsmede een overzicht van de belangrijkste kwantitatieve ontwikkelingen die zich tussen september 1990 en de afronding van dit rapport met betrekking tot de toepassing van de Wet Mulder hebben voorgedaan. Het rapport sluit af met een vooruitblik op het hele jaar 1993 en het jaar 1994, met bijzondere aandacht voor de consequenties van de Wet Mulder voor openbaar ministerie en kantonrechter.

2 DE SITUATIE NA 1 JAAR

De Wet Mulder werd op 1 september 1990 van kracht in de regio¹ Utrecht. Tussen die datum en 1 juli 1992 werd de Wet fasegewijs in het hele land ingevoerd, het laatst in de rest van het ressort Amsterdam. In dit hoofdstuk wordt gekeken naar de situatie op 11 augustus 1991, dus bijna een jaar na de invoering in de regio Utrecht. De keuze voor deze datum is ietwat arbitrair: het materiaal werd verzameld ten behoeve van de eindrapportage van het evaluatie-onderzoek naar invoering en werking van de Wet. Daarbij was het enerzijds van belang om over een zo lang mogelijke periode terug te kijken, anderzijds moest in november 1991 de afsluitende rapportage over de invoering in de regio Utrecht gereed zijn. Ten behoeve van die afsluitende rapportage zijn gegevens verkregen van het Centraal Justitieel Incassobureau (CJIB) in Leeuwarden, uit de administratieve systemen van diverse politiekorpsen (BAS en TOBIAS) en uit het Interim Boete Incasso Systeem van het Ministerie van Justitie (IBIS); deze gegevens worden hier verder geanalyseerd.

Dit hoofdstuk is opgedeeld in drie paragrafen. In de eerste wordt ingegaan op de produktie van de politie: de uitgeschreven beschikkingen. In de tweede gaat het om de produktie van het CJIB: de gerealiseerde betalingen en de ingestelde beroepen. De laatste paragraaf is gewijd aan een vergelijking tussen de afdoening van overtredingen binnen het strafrechtelijk systeem en het administratiefrechtelijk systeem; daarbij gaat het om het percentage gerealiseerde betalingen en de doorlooptijd van de zaken.

2.1 De produktie van de politie

Door de politie werden tussen 01-09-90 en 11-08-91 in totaal 225.258 beschikkingen aan het CJIB gezonden. Hiervan waren er ca. 24.000 afkomstig uit het ressort Leeuwarden, waar de Wet Mulder op 1 juni 1991 van kracht werd; de rest was afkomstig van de diverse politiekorpsen uit de regio Utrecht. Een uitsplitsing van de produktie naar korps is te vinden in bijlage 1 (tabel 1).

Zoals ook al bij de interimrapportage over de eerste drie maanden bleek, werd het grootste deel van de Mulder-feiten op kenteken geconstateerd: 83 procent, tegen 17 procent staandhoudingen (cf. tabel 2 in bijlage 1). Dit hangt uiteraard samen met de verdeling over de typen verkeersovertredingen. Zoals in tabel 1 is te zien gaat het in de helft van de gevallen om parkeerovertredingen, en die worden nu eenmaal voor het overgrote deel op kenteken geconstateerd. Voeg daarbij dat het rijden door rood licht en het overtreeden

¹ Dat wil zeggen: ongeveer het arrondissement.

van de maximumsnelheid veelal met behulp van een camera wordt vastgelegd, en het beeld is compleet.

Tabel 1: Door de politie geconstateerde feiten (samengevoegd in vijf categoriën) voor vier perioden van constateren*; naar de stand op 11-08-91

periode	01-09-90 - 30-11-90		01-12-90 - 28-02-91		01-03-91 - 31-05-91		01-06-91 - 11-08-91	
	n	%	n	%	n	%	n	%
snelheid	21.692	33	16.706	32	12.445	25	19.151	35
rood licht	5.595	8	3.423	6	3.334	7	2.491	5
gereguleerd parkeren	14.498	22	11.286	22	11.423	22	15.544	28
parkeren algemeen	18.544	28	15.597	30	17.368	34	11.769	21
overig	6.382	9	5.335	10	6.185	12	6.490	12
Totaal	66.711	100	52.347	100	50.755	100	55.445	100

*NB: de laatste periode is twintig dagen korter dan de andere drie, maar omvat wel de periode waarin de Wet Mulder ook in het ressort Leeuwarden van kracht was.

Opmerkelijk in tabel 1 zijn twee zaken. Allereerst de sterk afwijkende verdeling over de feiten in de laatste periode, en met name de omslag in de verhouding gereguleerd parkeren / parkeren algemeen. Dit moet waarschijnlijk toegeschreven worden aan het feit dat met de uitbreiding van de Wet Mulder naar het ressort Leeuwarden een groter aantal middelgrote gemeenten met (niet-geïncasseerd) gereguleerd parkeren beschikkingen gingen inzenden.

Een tweede opmerkelijk gegeven is de afname van het totaal aantal ingezonden beschikkingen in de tweede en derde periode, en in het bijzonder de disproportionele afname van het aantal beschikkingen ter zake van snelheidsovertredingen. Hiervoor ontbreekt een verklaring.

De verdeling over de feiten indiceert al dat het merendeel ervan werd begaan met een motorvoertuig. Dit is ook duidelijk te zien in tabel 2, waarin een onderverdeling is gemaakt naar de categorie weggebruiker. Opmerkelijk is de vrij sterke afname van het (relatieve) aantal voetgangers aan wie een beschikking werd uitgereikt.

Tabel 2: Categorie weggebruiker aan wie een beschikking werd opgelegd, voor vier perioden van constateren*; naar de stand op 11-08-91

periode	01-09-90 - 30-11-90		01-12-90 - 28-02-91		01-03-91 - 31-05-91		01-06-91 - 11-08-91	
	n	%	n	%	n	%	n	%
bestuurder motorvoertuig	62.181	93	49.654	95	48.524	96	52.504	95
bromfietser	165	0	68	0	226	0	584	1
fietser	1.673	3	701	1	1.407	3	1.378	2
voetganger	2.621	4	1.901	4	560	1	936	2
overig	71	0	23	0	36	0	43	0
Totaal	66.711	100	52.347	100	50.755	100	55.445	100

*NB: de laatste periode is twintig dagen korter dan de andere drie, maar omvat wel de periode waarin de Wet Mulder ook in het ressort Leeuwarden van kracht was.

Met betrekking tot de overtreders zijn zeer summiere gegevens bekend. Allereerst kon worden vastgesteld dat tussen de 74 en 80 procent (afhankelijk van de periode) van de kentekenhouders natuurlijke personen waren (zie tabel 3). Het grotere aandeel van de natuurlijke personen in de laatste periode kan waarschijnlijk toegeschreven worden aan het verschil tussen de samenstelling van de populatie weggebruikers in het ressort Leeuwarden en die in het arrondissement Utrecht (waar ook enkele drukke rijkswegen doorheen lopen, waardoor wellicht het aandeel van het "zakelijk" verkeer groter is).

Tabel 3: Soort kentekenhouder voor vier perioden van constateren*; naar de stand op 11-08-91

periode	01-09-90 - 30-11-90		01-12-90 - 28-02-91		01-03-91 - 31-05-91		01-06-91 - 11-08-91	
	n	%	n	%	n	%	n	%
natuurlijk persoon	49.277	74	38.864	74	38.706	75	44.228	80
rechtspersoon	17.434	26	13.483	26	12.679	25	11.217	20
Totaal	66.711	100	52.347	100	50.755	100	55.445	100

*NB: de laatste periode is twintig dagen korter dan de andere drie, maar omvat wel de periode waarin de Wet Mulder ook in het ressort Leeuwarden van kracht was.

Ten slotte is dan nog de nationaliteit van de kentekenhouders bekend. In alle vier de perioden was dit in ongeveer 99 procent van de gevallen de Nederlandse. Veruit de grootste categorie buitenlanders zijn de Duitsers, gevolgd door Belgen en Fransen. Niet onverwacht ligt het aandeel van de buitenlanders in de wintermaanden iets lager dan in de overige, maar daarbij gaat het om tienden van procenten (hooguit enkele honderden in absolute aantallen; zie tabel 3 in bijlage 1).

2.2 De produktie van het CJIB

Uit de door het WODC verwerkte CJIB-bestanden blijkt dat er tussen 01-09-90 en 11-08-91 in totaal 225.258 beschikkingen werden ingeschreven. In tabel 4 wordt weer voor een viertal perioden van telkens 3 maanden het aantal ingeschreven zaken weergegeven, alsmede het aantal ingestelde beroepen, het aantal op of voor 11-08-91 ontvangen betalingen en het aantal op of voor die datum anderszins afgedane zaken (correcties, als oninbaar afgeschreven).

Bij het interpreteren van de cijfers uit tabel 4 moet bedacht worden dat de tijdsduur tussen de laatste datum van de periode en het moment waarop de gegevens verzameld werden verschilt. Ten aanzien van de beroepen is dit vooral van belang bij de laatste periode: betrokkenen hebben na ontvangst van de beschikking zes weken de tijd om in beroep te gaan, en het relatief lage percentage beroepen kan gezien worden als een indicatie dat velen daar nog niet aan waren toegekomen. In feite moet de vierde periode om deze reden zelfs volstrekt buiten beschouwing blijven.

Tabel 4: Aantallen bij het CJIB ingeschreven zeken, ingestelde beroepen, ontvangen betalingen en andere afdoeningen voor vier perioden van constateren*; naar de stand op 11-08-91

periode	01-09-90 - 30-11-90		01-12-90 - 28-02-91		01-03-91 - 31-05-91		01-06-91 - 11-08-91	
	n	%	n	%	n	%	n	%
ingeschreven	66.711	100,0	52.347	100,0	50.755	100,0	55.445	100,0
beroepen	2.434	3,6	1.723	3,3	1.617	3,2	694	1,2
betalingen	60.618	90,8	47.368	90,4	40.311	79,4	14.386	25,8
overige afdoeningen	555	0,8	246	0,5	81	0,2	8	0,0

*NB: de laatste periode is twintig dagen korter dan de andere drie, maar omvat wel de periode waarin de Wet Mulder ook in het ressort Leeuwarden van kracht was.

Hetzelfde doet zich voor ten aanzien van de betalingen, maar daar is nog een andere waarschuwing op zijn plaats. Willen we een indruk hebben van de effectiviteit van de inning, dan moet het aantal betalingen niet uitgedrukt worden als percentage van het aantal binengekomen beschikkingen, maar als percentage van het aantal daadwerkelijk te innen beschikkingen, d.i. het aantal dat werd ingeschreven minus de correcties en de toegewezen resp. nog niet afgehandelde beroepen. Corrigeren we voor deze factoren, dan was het succespercentage voor de eerste periode 81,3%, voor de tweede 82,7% en voor de derde 79,5% (steeds op een peildatum 10 weken na afloop van de periode). Duidelijk is dat het succespercentage na die 10 weken nog oploopt: op 11-08-91 was het voor de eerste al 91,5%, voor de tweede 90,9%; hierbij moet dan bedacht worden dat de incasso via de deurwaarder nog niet geheel afgerond was, en dat van de afgewezen beroepen er nog een groot deel in de normale inningsprocedure zat.

Over de efficiëntie van de inning valt hier alleen iets te zeggen in termen van inningssnelheid; een werklastmeting heeft niet meer plaatsgevonden. Tabel 5 laat zien dat de inningssnelheid (uitgedrukt in aantal dagen tussen feit en betaling) in de loop van de tijd iets lijkt af te nemen, althans in die zin dat van de in de derde periode (tussen 01-03-91 en 31-05-91) geconstateerde zaken de eerste 50% geïnde beschikkingen iets later bereikt wordt dan van de in de eerste periode geconstateerde.

Tabel 5: Aantal dagen waarbinnen 10, 20 t.m. 100% van de geïnde beschikkingen betaald is (tijd tussen delict en betaling), voor 3 perioden van constatering van het feit en voorzover de betaling binnen 10 weken na afloop van de periode plaatsvond.

%	01-09-90 - 30-11-90	01-12-90 - 28-02-91	01-03-91 - 31-05-91
10	34	36	38
20	39	42	43
30	44	47	48
40	50	52	53
50	56	59	59
60	65	67	65
70	73	76	73
80	82	85	82
90	93	97	93
100	160	167	163

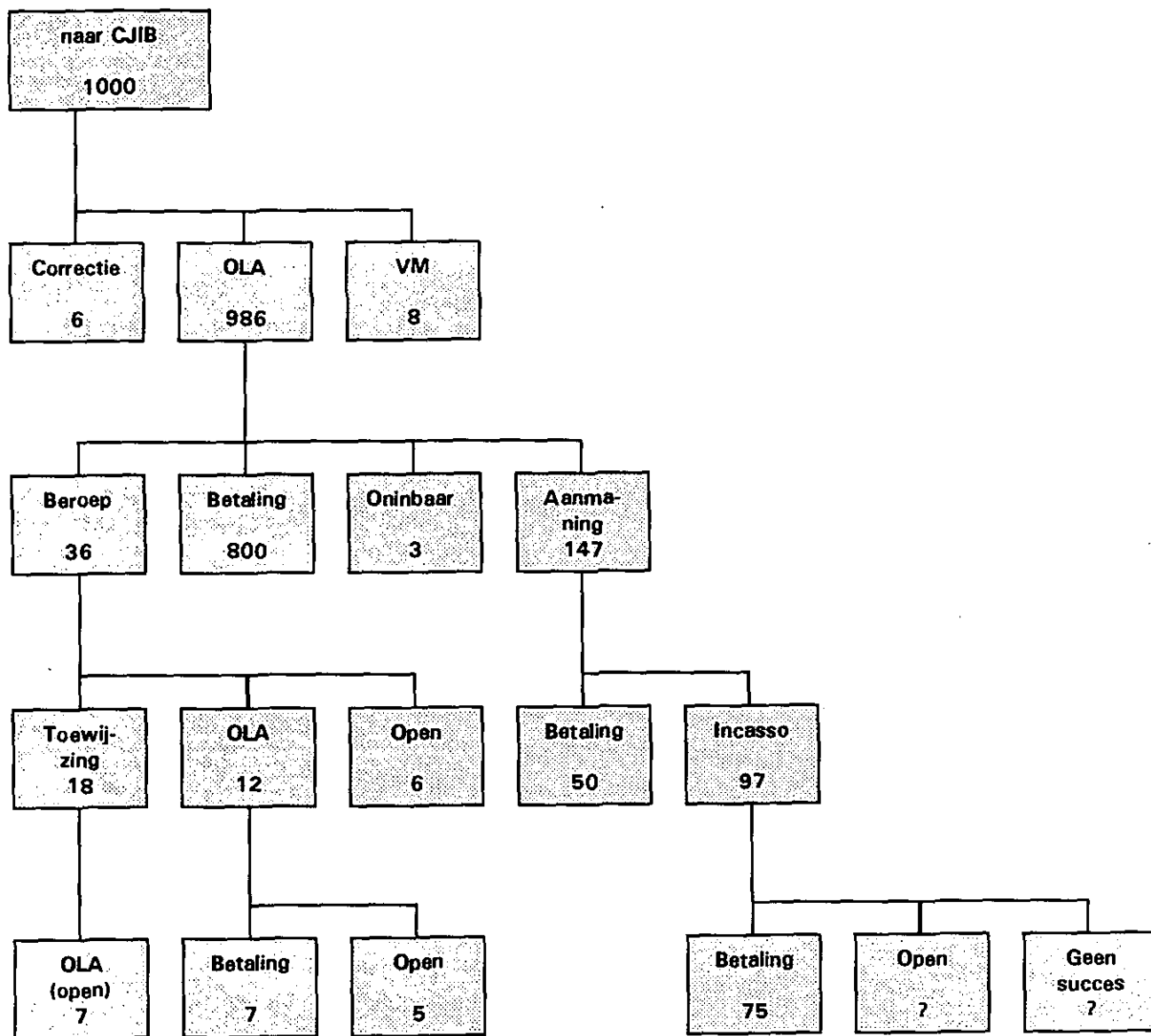
2.3 Administratiefrechtelijke vs strafrechtelijke afdoening

Een vergelijking van het systeem Mulder met het strafrechtstelsel is vrij ingewikkeld. Niet alleen zijn de trajecten die een zaak kan doorlopen nogal verschillend, maar de doorstroom door het strafrechtelijk systeem is ook veel minder eenvoudig in kaart te brengen: daartoe moeten gegevens ontleend worden aan verschillende administraties (afzonderlijke politiekorpsen, afzonderlijke parketten t.a.v. de vervolging en centraal t.a.v. de executie), en die gegevens zijn niet op zaakniveau te koppelen.

Het Mulder-traject kon in kaart gebracht worden met behulp van de van het CJIB verkregen bestanden. In schema 1 is weergegeven wat er (gemiddeld) gebeurt met 1.000 beschikkingen die door de politie worden opgemaakt. Uitgangspunt zijn de zaken die in de eerste periode, dus tussen 1 september en 30 november 1990, ter kennis van de politie kwamen. Bijna een jaar na opsporing van deze feiten blijkt in 20 van de 1.000 zaken geen sanctie opgelegd te zijn, en staan er nog 40 open. Echter, van die laatste 40 zijn er 34 executabel, en de verwachting is gewettigd dat het overgrote deel daarvan alsnog wordt geïncasseerd. Van de resterende zes moet de uitspraak in beroep worden afgewacht, maar mocht dat een afwijzing worden dan is de betreffende zaak ook zonder meer executabel.

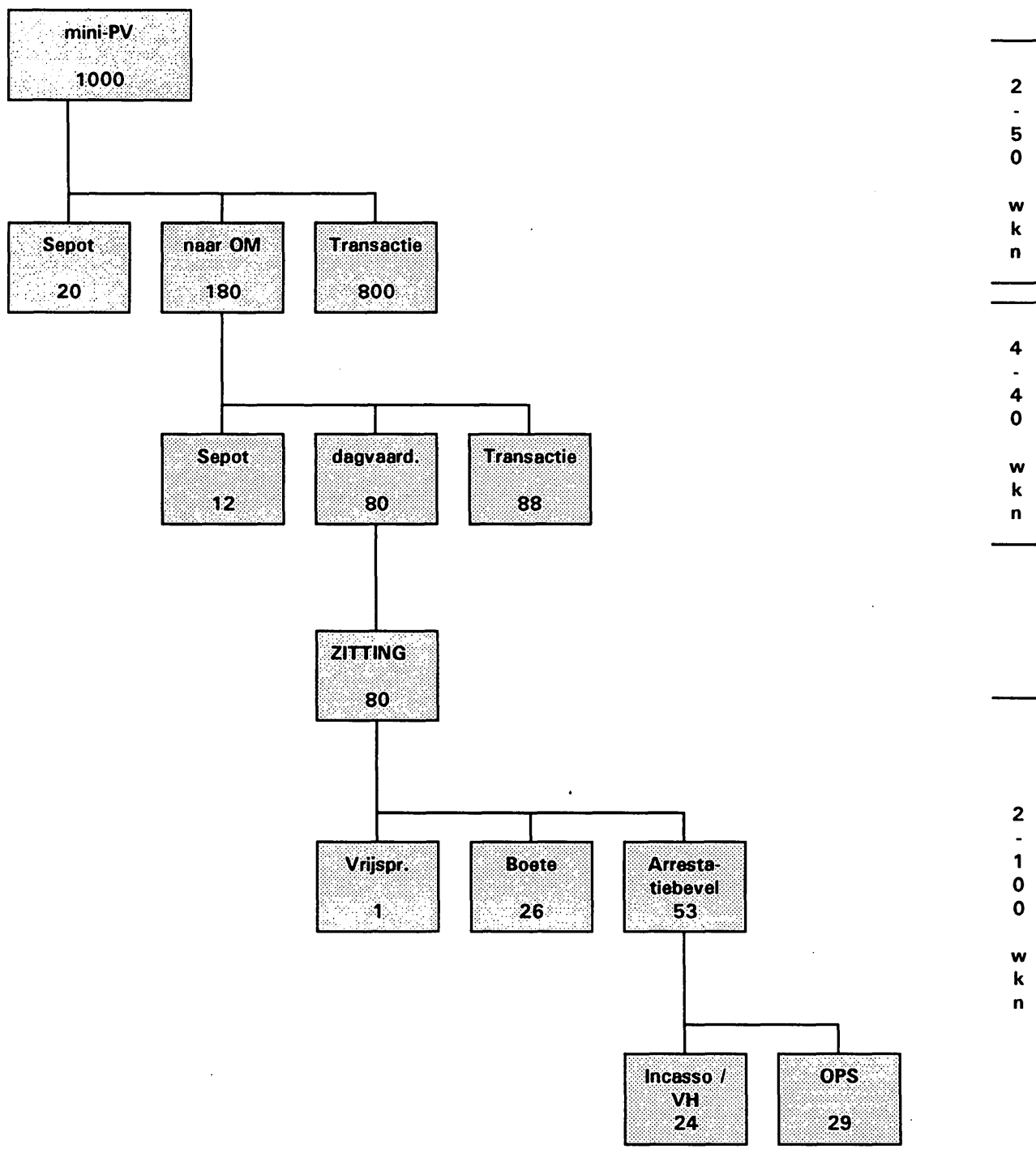
Een vergelijkbaar schema is opgesteld voor het strafrechtelijk systeem (schema 2). Voor het traject politie-OM is gebruik gemaakt van gegevens uit de (TO)B(I)AS-systemen van diverse korpsen, waaronder de Algemene Verkeersdienst. Zoals ook al in de interim-rapportage van april 1991 werd vermeld werd in dit eerste traject al ca. 80% van de zaken afgedaan, voor het overgrote deel doordat de verdachte inging op het transactie-aanbod. In feite lag dit gelijk aan het percentage betalingen op initiële beschikking in het systeem Mulder. Van de 180 zaken (per 1.000) die in de vorm van een proces-verbaal doorgezonden werden aan het openbaar ministerie werd nog eens bijna de helft afgedaan door middel van een transactie, zo blijkt uit de gegevens die ontleend zijn aan de COMPAS-systemen van 3 parketten. Een klein aantal zaken werd alsnog geseponeerd, in de overige 80 (per 1.000) werd gedagvaard. Wat er precies met deze zaken gebeurde kan niet eenduidig worden nagegaan; op basis van zeer globale gegevens van het CBS kan worden geschat dat ze vrijwel allemaal eindigden met een boete-vonnis. Met behulp van aan het Interim Boete Incasso-systeem (IBIS) ontleende gegevens kan tenslotte worden geschat dat van de 79 opgelegde straffen er 60 werden geëxecuteerd (al dan niet door middel van vervangende hechtenis), terwijl 29 personen in het opsporingsregister (OPS) terecht kwamen. Welk deel hiervan uiteindelijk nog de boete betaalde kan niet worden nagegaan.

Schema 1: Het administratiefrechtelijk afdoeningstraject in schema (Mulder-feiten)

OLA = optische leesbare acceptgiro; de wijze waarop beschikkingen ter kennis van betrokkenen worden gebracht

Schema 2: Het strafrechtelijk afdoeningstraject in schema; (politietransigabele verkeersovertredingen)

Omdat voor de zaken in het strafrechtelijk systeem niet op zaak-niveau een koppeling kon worden aangebracht is geen (gemiddelde) doorlooptijd te berekenen. Uit de diverse administraties blijkt echter wel dat er extreem lange doorlooptijden (van meer dan een jaar) per fase voorkwamen.

Het in schema 2 gegeven totaalbeeld kan dan ook gezien worden als de situatie na meer dan 2,5 jaar. Het verschil tussen de gang van zaken onder de Wet Mulder en die onder het strafrechtelijk regiem, zoals dat uit de schema's 1 en 2 naar voren komt, is in schema 3 in enkele getallen samengevat.

Schema 3: Voornaamste verschillen tussen het strafrechtelijk en het administratief-rechtelijk afdoeningstraject.

traject	administratiefrechtelijk	strafrechtelijk
situatie na	< 1 jaar	> 2,5 jaar
betaald / VH (per 1.000 ingestroomde zaken)	940	938
geen sanctie (per 1.000 ingestroomde zaken)	20	33
nog open (per 1.000 ingestroomde zaken)	40	29

3 DE BALANS VAN TWEE JAAR

In dit hoofdstuk wordt een overzicht gegeven van de kwantitatieve ontwikkelingen rond de Wet Mulder in de periode vanaf 1 januari 1991 tot medio maart 1993. Ook nu weer is de laatste datum een vrij willekeurige: het is het moment waarop de stand van zaken ten behoeve van het jaarverslag van het CJIB over 1992 werd vastgelegd. Basis voor de beschrijving in dit hoofdstuk vormen de jaarverslagen van het CJIB over 1991 en 1992, alsmede de door het CJIB maandelijks samengestelde resultatenoverzichten. Daarnaast is nog gebruik gemaakt van door het CBS gepubliceerde statistieken en het jaarverslag van het openbaar ministerie over 1992.

Aan het gebruik van bronnen als de bovengenoemde kleeft het bezwaar dat ze elk voor zich een momentopname inhouden, maar wel steeds op een ander moment. Dit heeft vooral consequenties voor de cijfers ten aanzien van de inning door het CJIB: het moment dat een jaarverslag wordt samengesteld ligt bijna een jaar na afloop van het eerste kwartaal van het verslagjaar, maar slechts drie maanden na afloop van het laatste. Het inningspercentage over het eerste kwartaal zal dus alleen al hoger uitvallen dan dat over het laatste, simpelweg omdat er meer tijd verstreken is waarin de opeenvolgende inningsfasen konden worden doorlopen.

Ondanks dit bezwaar biedt het materiaal een aantal interessante inzichten. In de volgende paragrafen zal achtereenvolgens ingegaan worden op de produktie van de politie, van het CJIB en van de zittende en staande magistratuur.

3.1 De produktie van de politie

De voor deze paragraaf geraadpleegde bronnen geven een beduidend minder gedetailleerd inzicht dan die welke voor hoofdstuk 2 werden gebruikt. In feite zijn slechts vier gegevens bekend: de aantallen ingezonden beschikkingen, de verdeling daarvan over wijze van opsporing (op kenteken of door middel van staandehouding), het soort feit (in vier grote categorieën) en het aantal intrekkingen door de politie - dit alles opgesplitst naar kwartaal en ressort.

De aantallen ingezonden beschikkingen zijn te vinden in tabel 1. Bij beschouwing van deze tabel moet bedacht worden dat de Wet Mulder op 1 januari 1991 slechts van kracht was in het arrondissement Utrecht (een van de vier arrondissementen in het ressort Amsterdam). Op 1 juni 1991 werd de werkingssfeer uitgebreid tot het ressort Leeuwarden en op 1 november 1992 tot het ressort Arnhem. Het ressort Den Bosch volgde op 15 januari 1992, het ressort Den Haag op 15 april 1992 en de overgebleven arrondissementen van het ressort Amsterdam tenslotte op 1 juli 1992. Uit de van het CJIB ontvangen maandoverzichten blijkt steeds dat in de

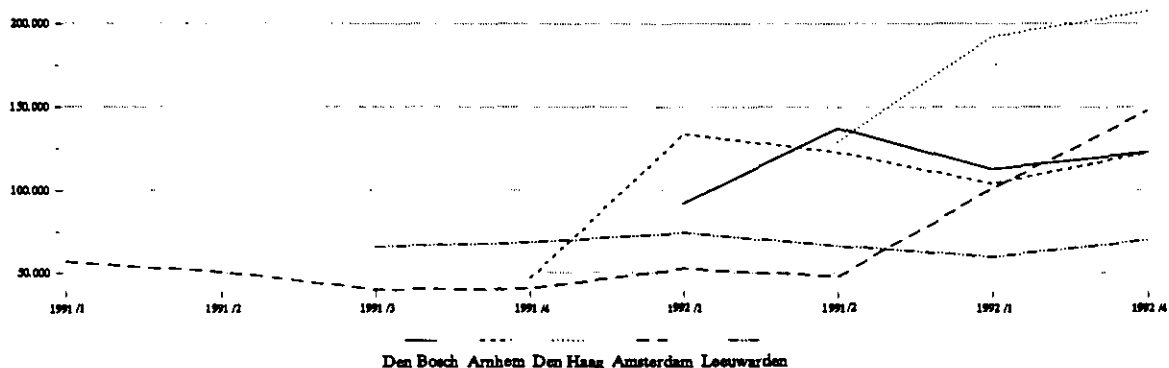
eerste maand van invoering het aantal ingezonden beschikkingen lager is dan dat in de daarop volgende maanden; dit heeft waarschijnlijk te maken met het feit dat veel politiekorpsen niet continu gegevens aan het CJIB inzenden, maar deze steeds enige tijd opsparen.

Tabel 1: Aantallen door de politie aan het CJIB gezonden zaken, per ressort en per kwartaal, 1 januari 1991 t.m. 31 december 1992.

kwartaal	Den Bosch	Arnhem	Den Haag	Amsterdam	Leeuwarden	Totaal
1991 /1				56.667		56.667
1991 /2				50.905		50.905
1991 /3				39.722	65.822	105.544
1991 /4	46.942			40.723	68.591	156.256
1992 /1	91.825	133.645		52.585	74.447	352.502
1992 /2	137.663	122.956	129.044	47.584	66.277	503.524
1992 /3	112.831	104.022	192.621	101.033	59.412	569.919
1992 /4	123.059	122.634	207.682	147.967	70.309	671.651
Totaal 1991	0	46.942	0	188.017	134.413	369.372
Totaal 1992	465.378	483.257	529.347	349.169	270.445	2.097.596

In grafiek 1 is de ontwikkeling van de aantallen ingezonden zaken nogmaals, maar nu visueel, weergegeven.

Grafiek 1: Tussen 1 januari 1991 en 31 december 1992 door de politie aan het CJIB gezonden beschikkingen, per ressort.

Hoewel de Wet Mulder hierover geen bepaling bevat, is het in de uitvoeringspraktijk mogelijk dat de politieambtenaar die de oorspronkelijke beschikking heeft opgemaakt deze "intrekt". Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer foutieve invoer heeft plaatsgevonden, of wanneer in een later stadium informatie bekend wordt die er, als deze in een eerder stadium bekend was geweest, toe zou hebben geleid dat geen administratieve sanctie zou zijn opgelegd (cf. Rogier, 1992, pp. 41-42). In tabel 2 is te zien in welke fractie van de gevallen de politie van deze correctiemogelijkheid gebruik heeft gemaakt (zie voor de absolute aantallen tabel 1 in bijlage 2). Duidelijk is dat de percentages overal laag zijn (rond de 0,5), maar

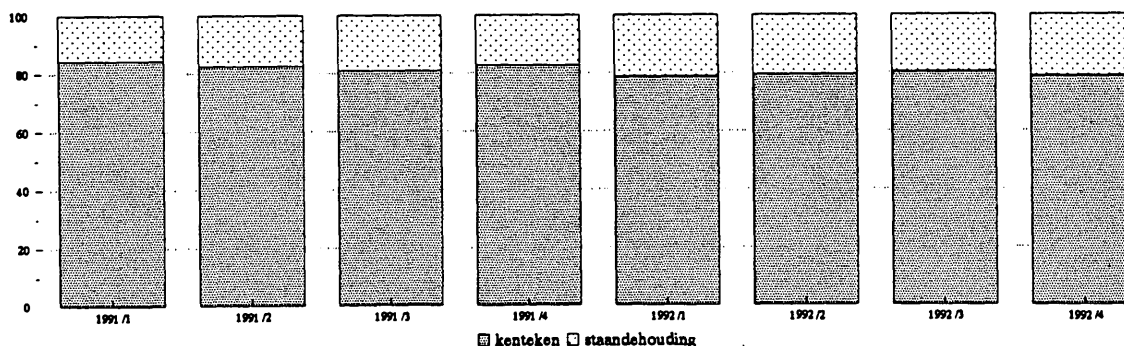
dat er wel forse verschillen voorkomen tussen de ressorten. Den Haag spant duidelijk de kroon, in Den Bosch waren er kennelijk wat aanloopproblemen en in Leeuwarden is het laatste kwartaal van 1992 opmerkelijk hoog.

Tabel 2: Door de politie ingetrokken beschikkingen als percentage van het aantal in de betreffende periode aan het CJIB gezonden beschikkingen, per ressort en per kwartaal, 1 januari 1991 t.m. 31 december 1992.

kwartaal	Den Bosch	Arnhem	Den Haag	Amsterdam	Leeuwarden	Totaal
1991 /1				0,42		0,42
1991 /2				0,57		0,57
1991 /3				0,41	0,47	0,45
1991 /4		0,58		0,59	0,51	0,55
1992 /1	0,64	0,52		0,55	0,55	0,56
1992 /2	0,47	0,55	0,65	0,55	0,52	0,55
1992 /3	0,39	0,61	0,63	0,53	0,51	0,55
1992 /4	0,46	0,53	0,80	0,59	0,72	0,63
Totaal 1991		0,58		0,49	0,49	0,50
Totaal 1992	0,48	0,55	0,70	0,56	0,58	0,58

In hoofdstuk 2 werd al vermeld dat in het eerste jaar dat de Wet Mulder van kracht was het merendeel van de feiten op kenteken werd geconstateerd. In grafiek 2 is de ontwikkeling per kwartaal in de verhouding tussen constatering op kenteken resp. bij staandehouding weergegeven voor de jaren 1991 en 1992. Voor de percentages zij verwezen naar tabel 2 van bijlage 2. Duidelijk is dat het aandeel van de staandehoudingen schommelt rond de achttien procent. Over de hele periode steeg het van bijna zestien procent in de eerste drie maanden van 1991 tot meer dan eenentwintig procent in de laatste drie maanden van 1992. Op basis van de uitsplitsing naar ressort, zoals te vinden in het jaarverslag over 1992 van het CJIB (pp. 26-28), kan worden geconstateerd dat dit niet een gevolg is van een landelijk gevoerd beleid, maar vooral van het grotere stempel dat het ressort Amsterdam in de tweede helft van 1992 op het totaalbeeld is gaan drukken. Daar ligt het aandeel van de staandehoudingen namelijk in 1992 al steeds vrij hoog (in de bewuste maanden zelfs rond de 28%). De ressorten Leeuwarden en Den Haag daarentegen laten een relatief laag aandeel staandehoudingen zien, van rond de achttien resp. vijftien procent.

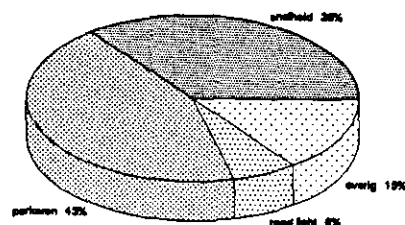
Grafiek 2: Verhouding constateringen op kenteken resp. bij staandehouding, per kwartaal, landelijke cijfers, tussen 1 januari 1991 en 31 december 1993.

Een onderverdeling van de in 1992 aan het CJIB gezonden beschikkingen naar vier typen overtreding is te vinden in grafiek 3. Duidelijk is dat het merendeel van de feiten betrekking heeft op overschrijdingen van de maximaal toegestane snelheid en op stilstaande voertuigen (gereguleerd parkeren, parkeerverboden, stopverboden). In tabel 3 in bijlage 2 zijn de verhoudingsgetallen per ressort te vinden; in grafiek 2 in bijlage 2 wordt de verdeling over de typen overtredingen per ressort grafisch weergegeven, steeds gebaseerd op de cijfers over die kwartalen van 1992 waarin de wet Mulder in het hele ressort van toepassing was - dit laatste omdat de verhouding in het ressort Amsterdam nogal sterk wijzigde nadat de arrondissementen Amsterdam, Alkmaar en Haarlem onder de werksfeer van de Wet Mulder kwamen.¹ Tussen de ressorten zijn vrij grote verschillen te zien, vooral waar het gaat om de verhouding tussen parkeer- respectievelijk snelheidsovertredingen. Dit kan zowel te maken hebben met verschillen in verstedelijking als met de mate van fiscalisering van parkeerovertredingen in de verschillende ressorten.²

De verschillen tussen de ressorten in verdeling over de vier feit-categorieën komt uiteraard terug in de ontwikkeling van de landelijke cijfers vanaf begin 1991: oorspronkelijk waren dit de Utrechtse cijfers, vervolgens kwam daar het ressort Leeuwarden bij en zo drukte elk ressort op zijn beurt een (in relatief belang steeds afnemend) stempel op de verdeling (in tabel 4 in bijlage 2 is deze ontwikkeling per kwartaal weergegeven).

Grafiek 3: Verhouding tussen vier feit-categorieën van de tussen 1 januari en 31 december 1992 door de politie aan het CJIB gezonden beschikkingen.

¹ De oorzaak ligt voor de hand: in de gemeente Utrecht, tot 1 juli 1992 de enige grote stad in het ressort waar de Wet Mulder van kracht was, is het betaald parkeren gefiscaliseerd. Fout parkeren levert daar dus relatief weinig Mulderfeiten op. Na 1 juli werd de invloed van de gemeente Amsterdam fors merkbaar, waar alle parkeerovertredingen onder de Wet Mulder vallen.

² Een kort geleden uitgevoerde inventarisatie leverde als uitkomst op dat in 1992 in tenminste 39 gemeenten het gereguleerd parkeren feitelijk gefiscaliseerd is. Zie voor enkele nadere gegevens bijlage 3.

3.2 De produktie van het CJIB

In principe staat tegenover elke door de politie aan het CJIB gemelde (en niet ingetrokken) beschikking een verzending door het CJIB van een acceptgiro, waarmee de betrokkene uitgenodigd wordt het verschuldigde bedrag te voldoen. Interessanter dan deze produktie is echter de mate waarin deze bedragen feitelijk worden geïnd. In grafiek 4 is daarom per ressort en per kwartaal het zg. inningspercentage weergegeven: het deel van het aantal te innen beschikkingen dat feitelijk werd geïnd (zie ook tabel 6 in bijlage 2).³

Bij deze cijfers twee opmerkingen. In de eerste plaats dat ze zijn ontleend aan verschillende bronnen: de jaarverslagen van het CJIB over 1991 resp. 1992 en maandstaten over de eerste drie kwartalen van 1993. Omdat de jaarverslagen de stand van zaken weergeven in het begin van het jaar volgend op het verslagjaar is het logisch dat het percentage geïnde beschikkingen op de in het tweede t.m. vierde kwartaal opgemaakte beschikkingen lager ligt dan dat op de in het eerste kwartaal opgemaakte (in de grafiek is dat ook duidelijk zichtbaar). De maandstaten over 1993 zijn allemaal opgemaakt in september 1993; op basis hiervan kon het inningspercentage voor het laatste kwartaal worden bijgesteld: het bleek inmiddels gemiddeld twee procentpunten hoger te liggen dan uit het jaarverslag naar voren kwam.⁴

In de tweede plaats dat de cijfers iets afwijken van de door het CJIB gepresenteerde. In het jaarverslag 1992 wordt namelijk het aantal te innen beschikkingen berekend als:

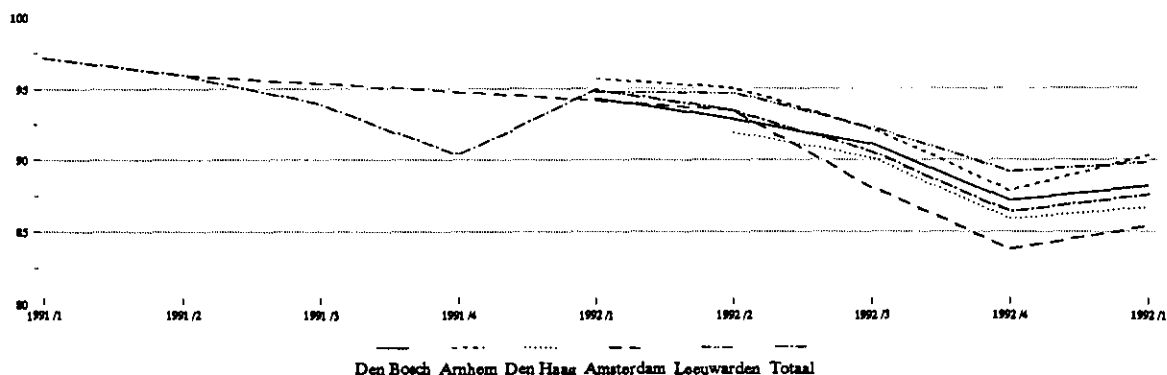
ingezonden - (ingetrokken + vernietigd + oninbaar).

Dit is niet logisch: vermindering van het aantal te innen beschikkingen met het aantal oninbare kan ertoe leiden dat een inningspercentage van honderd wordt gerapporteerd terwijl negentig (of) meer procent van de zaken oninbaar blijkt. In de grafiek is daarom gebruik gemaakt van een percentage dat berekend werd op het door het CJIB genoemde aantal te innen zaken *plus* het aantal oninbare zaken; het is daarom iets lager dan het door het CJIB genoemde.

³ Hierbij moet bedacht worden dat een deel van de ingezonden beschikkingen niet hoeft te worden geïnd: ze worden door de politie ingetrokken, of de officier van justitie of de rechter vernietigen in een beroepszaak de beschikking.

⁴ De cijfers over het eerste kwartaal van 1994 zijn zelfs nog iets hoger; hoewel ze strikt genomen geen onderwerp van deze rapportage zijn, zijn ze wel in de tabel en de grafiek opgenomen.

Grafiek 4: Inningspercentages per kwartaal voor de jaren 1991 en 1992, per ressort en totaal.

Opmerkelijk aan de inningspercentages is dat ze in 1992 zo'n drie procent lager uitkwamen dan in 1991. Op het eerste gezicht lijkt het er op dat hier sprake is van de invloed van de grote steden, maar de cijfers over de eerste twee kwartalen van 1992 voor het ressort Amsterdam (dat toen alleen maar hetzelfde gebied bevatte als gedurende 1991) laten dezelfde tendens zien. Een verklaring ontbreekt vooralsnog.

Het overgrote deel van de inningen vindt plaats op initiële beschikking; daarnaast leveren de aanmaningen nog een forse bijdrage (zie tabel 3. Bij de via verhaal of dwang afgedane beschikkingen moet bedacht worden dat deze niet alle hoeven te hebben geleid tot betaling; een zaak is ook afgedaan als de deurwaarder constateert dat betrokkene geen verhaal biedt, of wanneer de toepassing van dwangmiddelen niet leidt tot betaling.

Tabel 3: Wijze van inning van de in 1991 resp. 1992 door het CJIB geïnde beschikkingen.

inning op	1991 aantal	%	1992 aantal	%
initiële beschikking	308.729	91,44	1.719.753	93,20
1e aanmaning	18.805	5,57	82.952	4,50
2e aanmaning	4.224	1,25	17.329	0,94
verhaal	5.956	1,73	25.265	1,37
dwang	0	0,00	2	0,00
	337.614	100	1.845.301	100

Uit het jaarverslag van het CJIB blijkt dat (landelijk) van de in het eerste kwartaal van 1992 binnengekomen zaken er medio maart 1993 nog 15.696 openstonden. In tabel 4 is weergegeven in welke inningsfase deze zich bevonden; opmerkelijk is dat van deze zaken nog steeds een aantal op initiële beschikking of eerste resp. tweede

aanmaning moet worden geïnd. Wellicht gaat het hier om nog niet of recent afgedane beroepszaken (uit dit kwartaal stonden medio maart 1993 nog 44 beroepszaken open bij het OM, en 177 bij de kantonrechter).

Tabel 4: Inningsfase van de in het eerste kwartaal van 1992 bij het CJIB ingeschreven, doch medio maart 1993 nog niet geïnde beschikkingen.

inningsfase	aantal	%
initiële beschikking	604	3,8
1e aanmaning	583	3,7
2e aanmaning	231	1,5
verhaal	13.851	88,2
dwang	393	2,6
opsporingsregister	34	0,2
Totaal	15.696	100

Het grootste aantal nog niet afgedane zaken uit het eerste kwartaal van 1992 bevindt zich, zo blijkt uit tabel 4, in de verhaalfase. In het jaarverslag van het CJIB wordt als verwachting uitgesproken dat over het algemeen ongeveer 50% van de verhaalzaken binnen een half jaar succes oplevert. Dit lijkt een wat optimistische interpretatie van het cijfermateriaal: met betrekking tot in het eerste kwartaal van 1992 geconstateerde feiten werd in 25.443 zaken verhaal toegepast.⁵ Daarvan waren er medio maart 1993, dus ca. negen maanden na het moment waarop de eerste zaken in het verhaalcircuit terecht konden komen, 11.164 geïnd, dat is ca. 43%. Kijken we naar de verschillende ressorten dan blijkt het succespercentage bij verhaal te variëren van 39 (ressort Leeuwarden) tot 50 (ressort Arnhem).

Wat betreft het dwangtraject valt op dat dit, blijkens het jaarverslag van het CJIB, weliswaar medio 1992 in gang is gezet door in het arrondissement Utrecht dwangmiddelen te vorderen bij de kantonrechter, maar dat het resultaat daarvan nog zeer gering is: over heel 1992 werden slechts twee zaken door middel van dwang afgedaan. In totaal verkeerden er, voorzover uit het jaarverslag valt op te maken, eind 1992 (nog) 1.491 zaken in het dwangtraject; uit nader informatie van het CJIB blijkt dat met grootschalige toepassing van dwang eerst in 1993 is begonnen (zie hiervoor uitgebreider: Kriek en Schoenmaker, 1993).

Dat het inningspercentage blijkens tabel 6 uit bijlage 2 zelfs zonder toepassing van dwang kan oplopen tot ruim 97% (het resultaat over het eerste kwartaal van 1991) wil nog niet zeggen dat uiteindelijk alle zaken worden geïnd. Volgens het jaarverslag van het CJIB werden tot maart 1993 in totaal 5.504 in 1992 ingeschreven

⁵ Niet meegeteld zijn de 428 zaken waarin dwang was toegepast resp. nog moest worden toegepast of die in het opsporingsregister waren opgenomen; een deel daarvan zal toch ook het verhaaltraject gepasseerd hebben.

zaken als oninbaar gekwalificeerd; de resultaten van verhaal en dwang kunnen er uiteraard toe leiden dat dit aantal nog toeneemt.

Met betrekking tot deze oninbare zaken valt op dat ze niet gelijkelijk over de verschillende categorieën zijn verdeeld. In tabel 5 is voor de in 1992 ingeschreven zaken die door het CJIB in zijn jaarverslag als oninbaar worden aangemerkt de verdeling over de wijze van constateren weergegeven. Duidelijk is dat in drie van de vijf ressorten kentekenconstateringen tot relatief grotere inningsproblemen leiden dan staandehoudingen. Een mogelijke verklaring hiervoor is dat het vaststellen van de identiteit van de kentekenhouder in geval van een kentekenconstatering meer problemen oplevert dan in geval van staandehouding (bv. als gevolg van het gebruik van valse kentekens of onvolkomenheden in het kentekenregister), of dat het in een relatief groot aantal gevallen gaat om buitenlanders die niet achterhaald kunnen worden. Echter, dergelijke verklaringen zouden toch ook moeten opgaan voor de ressorten Arnhem en Leeuwarden, waar de inningsproblemen zich juist voordoen bij de staandehoudingen. Hier zou dan weer als verklaring aangevoerd kunnen worden dat het bij staandehoudingen in een deel van de gevallen zou kunnen gaan om fietsers en voetgangers, die makkelijker dan automobilisten of bromfietzers een valse naam kunnen opgeven.⁶

Tabel 5: Onderverdeling van de door het CJIB als oninbaar aangemerkte zaken naar wijze van constatering; jaar 1992.

	Den Bosch	Arnhem	Den Haag	Amsterdam	Leeuwarden	Totaal
te innen						
kenteken	368.372	371.170	424.160	246.926	209.579	1.620.207
staandeh.	88.978	103.061	92.389	94.106	55.511	433.945
totaal	457.250	474.231	516.549	341.032	265.090	2.054.152
oninbaar						
kenteken	2.967	550	884	294	274	4.969
staandeh.	76	178	73	71	137	535
totaal	3.043	728	957	365	411	5.504
als %						
kenteken	0,81	0,15	0,21	0,12	0,13	0,31
staandeh.	0,09	0,17	0,08	0,08	0,25	0,12
totaal	0,67	0,15	0,19	0,11	0,18	0,27

⁶ Een analyse van het materiaal over de periode 1 september 1990 t.m. 11 augustus 1991 levert als resultaat dat het percentage oninbaar bij fietsers op 0,2% lag en bij voetgangers op 0,6%, tegen 0,3% bij automobilisten, 0% bij bromfietzers en 4,9% bij "overige". Dit bevestigt enigermate het vermoeden dat de mogelijkheid om de identiteit van de verantwoordelijke partij ondubbelzinnig vast te stellen van groot belang is voor een succesvolle inning.

3.3 De produktie van OM en rechterlijke macht

3.3.1 Aantallen

De Wet Mulder had onder andere tot doel om de grote belasting te verminderen die werd veroorzaakt door de ca. drie miljoen overtredingszaken die onder het oude systeem jaarlijks door de strafrechtelijke keten stroomden. Eerder (Kommer, 1991) is al geconstateerd dat dit doel ten aanzien van de eerste schakel, de politie, werd gerealiseerd door de forse werklastvermindering per zaak, maar niet door een reductie van het aantal zaken. Zeker waar de beide uitgevoerde werklastmetingen (KPMG, 1991 en KPMG, 1993) laten zien dat de werklast per zaak voor de beide volgende schakels, OM en kantonrechter, nauwelijks afneemt moet het doel van werklastvermindering daar gerealiseerd worden door een (aanmerkelijke) reductie van het aantal zaken.

Het jaarverslag openbaar ministerie over 1992 biedt inzicht in deze materie. Weliswaar wordt daarin (voor de jaren vóór 1990) geen onderscheid gemaakt tussen feiten die vanaf 1 september 1990 onder de Wet Mulder vielen en feiten die ook daarna strafrechtelijk werden afgedaan, maar de cijfers spreken toch boekdelen. Bleef het totaal aantal opgemaakte processen-verbaal en beschikkingen terzake van overtreding in 1991 en 1992 ongeveer gelijk aan de aantallen in de voorgaande jaren (ruim 2,9 tot iets meer dan 3 miljoen), in 1992 was het aandeel van de beschikkingen daarin al 72% (zie tabel 6). Dat betekent echter niet dat het aantal afdoeningen door openbaar ministerie en rechter met datzelfde percentage afnam: van de niet-verkeersovertredingen en de niet onder de Wet Mulder gebrachte verkeersovertredingen werd altijd al een relatief groot deel door rechter en OM afgedaan, en die zaken zijn gebleven. In tabel 7 (instantie van afdoening) is dan ook te zien dat de relatief grootste afname (met ruim 81%; 1992 ten opzichte van 1989) is te vinden bij de afdoeningen middels een transactie in handen van de politie, terwijl de afname bij OM en rechter slechts 42 resp. 19% bedraagt (eveneens 1992 t.o.v. 1989).

Tabel 6: Door de politie opgemaakte processen-verbaal en beschikkingen wegens overtreding, landelijke cijfers.

	1987	1988	1989	1990	1991	1992
processen-verbaal	2.704.189	2.965.666	2.942.104	3.001.984	2.569.100	816.200
beschikkingen				37.295	369.241	2.097.596
totaal	2.704.189	2.965.666	2.942.104	3.039.279	2.938.341	2.913.796
beschikkingen als % totaal				1,2	12,6	72,0

Bron: jaarverslag openbaar ministerie over 1992 / SIBa

Tabel 7: Strafrechtelijke afdoening⁷ van overtredingen per afdoeningsinstantie, 1987 t.m. 1992 (absolute waarden afgerond op honderdtallen).

instantie van afdoening	1987	1988	1989	1990	1991	1992
politie (transactie)	1.725.400	1.953.400	2.013.300	2.073.300	1.716.400	376.600
OM of rechter	1.169.200	1.060.000	1.110.600	1.183.000	1.073.200	728.000
waarvan:						
- definitief door OM	741.800	664.700	746.100	805.000	715.900	435.500
- overdracht	12.100	11.500	7.100	6.600	*	*
- voeging	10.600	12.000	4.700	4.300	6.800	5.000
- door kantonrechter	404.700	371.800	352.700	367.100	350.600	287.400
Totaal	2.894.600	3.013.400	3.123.900	3.256.300	2.789.600	1.104.600

* geen vergelijkbaar cijfermateriaal beschikbaar
Bron: jaarverslag openbaar ministerie over 1992 / SIBa

Van de ca. 1,1 miljoen zaken die openbaar ministerie en kantonrechter in 1989 afdeden resteerden er in 1992 ruim 700.000.⁸ Tegenover deze afname met bijna 400.000 stond uiteraard het aantal te behandelen Mulderzaken. Daarbij ging het voor het openbaar ministerie om beroepen in eerste instantie, en voor openbaar ministerie en kantonrechter om beroepen op de kantonrechter, verzet tegen het dwangbevel (in verhaalzaken) en vordering van dwangmiddelen.⁹

In 1991 werden, blijkens het jaarverslag van het CJIB over dat jaar, door het openbaar ministerie ca. 11.100 *beroepszaken* afgedaan, en door de kantonrechter ca. 300. In 1992 bedroegen deze cijfers ca. 61.500 resp. 1.300 (op 69.003 resp. 3.899 ingestelde beroepen). Het aantal *verzetzaken* tegen het dwangbevel kan voor 1992 worden geschat op 900: blijkens de tabellen 3 en 4 eerder in dit hoofdstuk werd in ca. 45.000 zaken verhaal toegepast, en volgens het jaarverslag van het CJIB over 1992 levert dat in ca. 1,9% van de gevallen een verzetzaak op. Het aantal feitelijk aan de kantonrechter voorgelegde *dwangzaken* was in 1992 nog vrijwel nihil. Al met al levert dat, in 1992, voor de kantonrechter een aantal te behandelen Mulderzaken op van ca. 4.800, en voor het openbaar ministerie een aantal van ca. 74.000.

⁷ Bij tabel 6 zij nog opgemerkt dat de aan een ander parket overgedragen of gevoegde zaken uiteindelijk weer terugkomen als definitieve afdoeningen door het OM (sepot of transactie) of door de rechter.

⁸ Vermeld werd reeds dat deze afname niet alleen kan worden toegeschreven aan de Wet Mulder, maar ook voor rekening komt van de trend om gereglementeerd parkeren te fiscaliseren. Uit een door het WODC verrichtte inventarisatie bleek dat in 1992 meer dan 550.000 naheffingsaanslagen werden opgelegd; voor 1993 is de prognose 730.000 (zie ook tabel 5 in bijlage 2).

⁹ Dit zijn ook zaken waarin het openbaar ministerie werk moet verzetten, omdat het optreedt als procespartij.

In tabel 8 wordt de af- en toename van het aantal door OM en kantonrechter te behandelen zaken nog eens op een rijtje gezet. Het blijkt dan dat het aantal door het openbaar ministerie te behandelen Mulderzaken bijna twintig procent bedraagt van het aantal strafrechtzaken dat is weggevallen; voor de kantonrechter is dat zelfs maar iets meer dan 8%. Heel voorzichtig zou men dus kunnen constateren dat er nog sprake is van een positief werklasteffect als de hoeveelheid tijd die door het OM aan een Mulderzaak moet worden besteed vijf maal zo hoog is als de aan een strafrechtzaak te besteden hoeveelheid tijd, terwijl deze factor bij de kantonrechter ca. 14 zou mogen zijn. Bij deze berekening wordt uiteraard geen rekening gehouden met eventuele kwalitatieve verschuivingen (de zaken zouden ingewikkelder kunnen zijn en daardoor meer inzet van hoger gekwalificeerd personeel vergen), en voorts moet bedacht worden dat het effect van de dwangzaken nog niet is meegeteld.¹⁰

Tabel 8: Verandering in zaakaanbod bij openbaar ministerie en kantonrechter als gevolg van de Wet Mulder; 1992 ten opzichte van 1989 (strafrechtzaken afgerond op honderdtallen; verzetzaken geschat).

	openbaar ministerie	kantonrechter
in 1992 minder dan in 1989: strafrechtzaken	382.600	65.300
in 1992 meer dan in 1989:		
beroepen op de OvJ	69.003	0
beroepen op de kantonrechter	3.899	3.899
verzet tegen dwangbevel	900	900
<i>totaal</i>	73.802	4.799
meer als percentage van minder	19,3	7,3

NB: in de door het OM te behandelen zaken zijn ook de door de kantonrechter te behandelen zaken meegeteld.

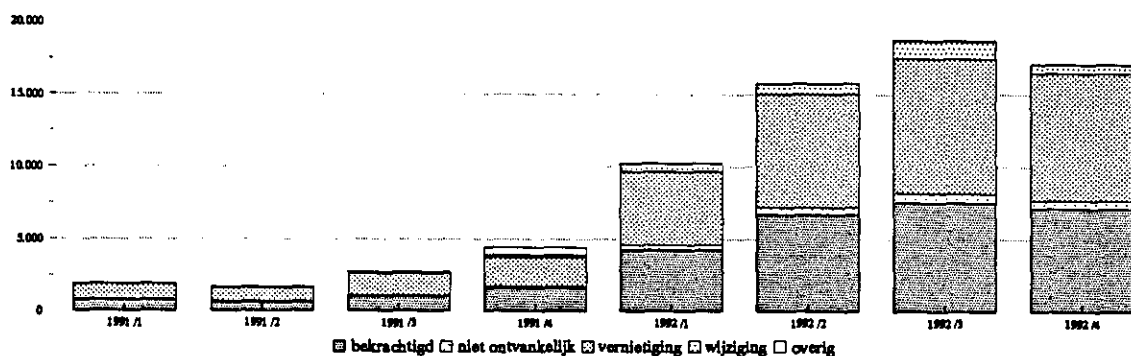
De hoogste Nederlandse rechterlijke instantie die met de Wet Mulder te maken krijgt is de Hoge Raad. Ten aanzien van dit college zijn niet op systematische wijze cijfers verzameld. Een verzoek om informatie leverde als indicatie dat in 1993 waarschijnlijk ca. 400 zaken aan de hoogste rechter zullen worden voorgelegd (de stand per begin november was 342). De indruk bestaat dat deze zaken meer werk opleveren dan de verkeersovertredingen die onder het strafrechtelijk regime aan de Hoge Raad werden voorgelegd, maar dat zou zeer wel het gevolg van onwennigheid kunnen zijn. Over werklasteffecten valt op dit moment dan ook geen zinnige uitspraak te doen.

¹⁰ De invloed daarvan kan met name groot worden als de kantonrechter niet voor alle drie de eventueel toe te passen dwangmiddelen in één keer toestemming geeft.

3.3.2 Inhoudelijk

In de grafieken 5 en 6 van dit hoofdstuk en in de tabellen 7 en 8 in bijlage 2 zijn de uitspraken in de beroepen op openbaar ministerie respectievelijk kantonrechter weergegeven. Bekijken we eerst de uitspraken van de officier van justitie, dan valt direct op het hoge aandeel van de vernietigingen van beschikkingen: in totaal leidt meer dan de helft van de beroepen daartoe. In de jaarverslagen van het CJIB waaraan deze cijfers zijn ontleend wordt een nadere uitsplitsing gegeven die enig licht op deze zaak werpt: vooral bij kentekenconstateringen worden hoge percentages vernietigingen gevonden, en veel minder bij staandehoudingen. Waarschijnlijk gaat het hier vooral om zaken waarin de tenaamstelling van de beschikking niet klopte (auto was verkocht, kort verhuurd, (tenaamstelling) kenteken onjuist etc.). De andere grote categorie is die van de bekrachtigingen van de door de politie opgelegde beschikking (gemiddeld 36%; na een daling in 1991 oplopend tot ruim 40% in 1992). Hier gaat het dus om afwijzing van het beroep op inhoudelijke gronden; daarnaast wordt nog rond de drie procent van de beroepen niet ontvankelijk verklaard (afwijzing op formele gronden). De laatst belangrijke categorie is die van de wijziging: de officier is gevoelig voor de argumentatie van betrokkene, en past de hoogte van het te betalen bedrag aan (ca. 5%).

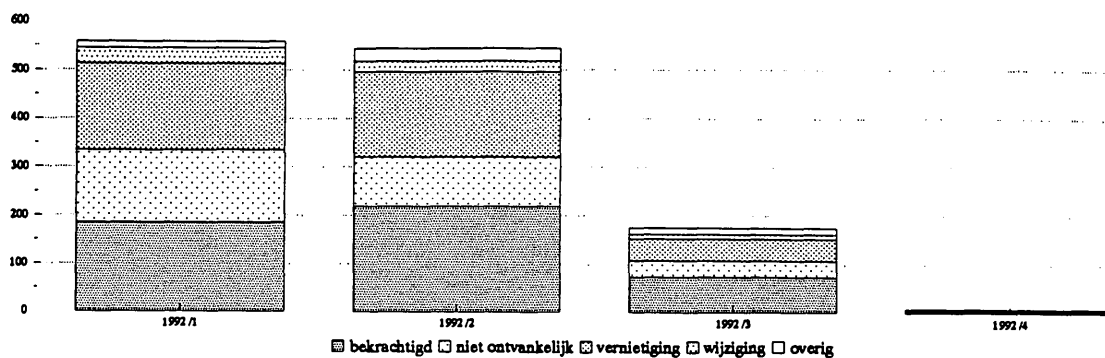
Grafiek 5: Door het openbaar ministerie afgedane beroepszaken terzake van tussen 1 januari 1991 en 31 december 1992 opgemaakte beschikkingen, naar kwartaal van constateren en wijze van afdoen.

Wat betreft de afdoeningen door de kantonrechter past enige terughoudendheid: het gaat hier om relatief geringe aantallen zaken, en uit alle kwartalen van 1992 stond nog tussen de 25 en 99 procent van de zaken open. Opvallend is hier vooral het grote aandeel van de niet-ontvankelijkverklaringen: dit kan zijn oorzaak vinden in het niet (tijdig) stellen van de zekerheid, al bestaat de indruk dat de kantonrechters daar vrij coulant mee omgaan. Wat betreft de inhoudelijke uitspraken valt op dat nu het aandeel van de

bekrachtigingen iets hoger ligt dan dat van de vernietigingen. Dit indiceert dat de officier van justitie het grootst deel van de "onterechte" beschikkingen al uitfiltert, al blijft een aandeel aan vernietigingen van ruim 30% vrij hoog.

Grafiek 6: Door de kantonrechter afgedane beroepszaken terzake van in 1992 opgemaakte beschikkingen, naar kwartaal van constateren en wijze van afdoen.

4 Conclusies

In dit hoofdstuk wordt allereerst een concluderende samenvatting gegeven van de voorgaande hoofdstukken. Vervolgens wordt de blik enigszins vooruit gericht, en worden enkele schattingen gemaakt voor de jaren 1993 en 1994.

4.1 Samenvatting

In dit rapport werd allereerst stilgestaan bij de situatie in 1991, een jaar na invoering van de Wet Mulder in de regio Utrecht. Vervolgens is de balans opgemaakt van ruim twee jaar Mulder in werking. Aandacht werd besteed aan zulke zaken als de produktie van de politie en die van het CJIB. Het bleek dat de wijze van constateren door de politie door de tijd iets is gewijzigd: van rond de 17 procent staandehoudingen begin 1991 naar ruim 20 procent eind 1992. Het hoge aandeel van de kentekenconstateringen hangt ongetwijfeld samen met het soort feiten dat geconstateerd wordt (merendeels parkeer-, snelheids- en rood licht-overtredingen), en met het feit dat ca. 96% van de geconstateerde feiten door automobilisten is begaan. Dat het aandeel van de staandehoudingen toenam is in overeenstemming met landelijk geformuleerd beleid, maar lijkt daarvan (nog) geen gevolg: eerder wordt de stijging bepaald door het grotere stempel dat het ressort Amsterdam, waar relatief veel wordt staandegehouden, is gaan drukken op het totaalbeeld. De verdeling over de geconstateerde feiten loopt nogal uiteen tussen de ressorten; met name in de ressorten Amsterdam en Den Haag liggen de percentages parkeerovertredingen relatief hoog.¹

De paragrafen over de produktie van het CJIB laten zien dat er sprake is van een onveranderd groot succes, als dat tenminste wordt afgemeten aan het percentage geslaagde inningen. Van de te innen beschikkingen² werd binnen een jaar tussen de 95 en de 97 procent geïnd. Hoewel dit succespercentage niet veel hoger is dan dat in het strafrechtelijk systeem (ca. 94%) verliep de incasso wel veel efficiënter (sneller) dan onder het strafrechtelijk regime: het overgrote deel geschiedde op initiële beschikking, of op eerste of tweede aanmaning.

¹ Hierbij dient wel te worden opgemerkt dat er in de loop van 1992 en 1993 in alle ressorten een toename te constateren is van het aantal via fiscalisering gesanctioneerde parkeerovertredingen; dit leidt tot een afname van de instroom daarvan bij het CJIB.

² Dit zijn er uiteraard iets minder dan de door de politie ingezonden beschikkingen: een deel wordt door de politie weer ingetrokken, in een ander deel wordt met succes beroep ingesteld.

Slechts in minder dan tien procent van de gevallen behoefde verhaal te worden overwogen³, en daarbij werd een redelijk succespercentage bereikt (ruim 50% van de verhaalzaken kon uiteindelijk geïncasseerd worden). In 1992 werd nog in slechts twee gevallen een zaak afgedaan door middel van toepassing van dwang; in 1993 is, volgens berichten van het CJIB, in een beduidend groter aantal gevallen dwang gevorderd, maar kwam de feitelijke toepassing ervan toch wat traag op gang.

Een interessant gegeven is het percentage zaken dat oninbaar blijft. Op basis van de cijferopstelling in het jaarverslag van het CJIB over 1992 zou men zeggen dat dit zeer laag is: voor het eerste kwartaal 0,5% van de ingeschreven zaken. Hierbij moet echter worden bedacht dat het succespercentage (wel geïnde zaken) over dat kwartaal volgens dezelfde bron slechts 95,4 bedroeg. Van de ontbrekende 5% kan natuurlijk ook nog een deel oninbaar blijken. Uitgaande van de verwachtingen ten aanzien van verhaal en dwang mag echter worden aangenomen dat het uiteindelijk percentage oninbaar rond de twee à drie zal liggen.

Uit hetzelfde jaarverslag komt ten aanzien van de oninbare zaken wel naar voren dat het percentage hoger ligt bij op kenteken geconstateerde zaken. Een op het materiaal over het eerste jaar Mulder uitgevoerde analyse laat zien dat het percentage ook relatief hoog is bij fietsers en voetgangers. Aangenomen mag worden dat dit bij de kentekenzaken te maken heeft met moeilijkheden rond het verkrijgen van juist naam-, adres- en woonplaatsgegevens alsmede met specifieke problematiek rond buitenlanders, en bij de fietsers en voetgangers met het ontbreken van een middel om de identiteit ondubbelzinnig vast te stellen.

In hoofdstuk 3 wordt ingegaan op de consequenties van de Wet Mulder voor openbaar ministerie en (kanton)rechter. Geconstateerd wordt enerzijds dat als gevolg van de Wet Mulder de instroom van zaken terzake van overtredingen bij zowel OM als kantonrechter beduidend is afgenomen. Kwamen er in 1990 nog 1.183.000 overtredingen ter kennis van de officier van justitie, in 1992 waren dat er nog maar 728.00. Bij de kantonrechter liggen deze aantallen op 367.100 resp. 287.400. Op het eerste gezicht lijkt er dus sprake van een grote werklastvermindering. Hier staan echter wel de beroep- en dwangzaken tegenover, alsmede de verzetten tegen verhaal via de deurwaarder. In 1992 werden ca. 70.000 beroepen ingesteld op de officier van justitie, en bijna 4.000 op de kantonrechter.

³ Niet alle gevallen waarin niet op beschikking wordt betaald lenen zich voor verhaal: bij buitenlanders en personen zonder vaste woon- of verblijfplaats in Nederland is het zinvoller ze direct in het opsporingsregister te plaatsen.

Hoewel in 1992 de Wet Mulder nog niet gedurende het hele jaar in het hele land van kracht was, bieden de cijfers uit het jaarverslag wel enig aanknopingspunt om de feitelijke situatie te vergelijken met de cijfers uit de definitiestudie. Dat is vooral interessant omdat grote afwijkingen een indicatie kunnen geven voor mogelijke knelpunten in de toekomst.

In tabel 1 is deze vergelijking gemaakt. Daarbij zijn zowel de cijfers uit het jaarverslag vermeld als een schatting (voor zover mogelijk op basis van de situatie in het eerste kwartaal) voor de uiteindelijke situatie over 1992; dit laatste is gedaan omdat de cijfers uit het jaarverslag de situatie per medio maart 1993 weergeven, en niet de uiteindelijk te verwachten situatie. Dat laatste is vooral het geval ten aanzien van de in het laatste kwartaal ingeschreven zaken en ten aanzien van incasso via verhaal en dwang. Wat dwang betreft is het zelfs niet mogelijk een reële schatting te maken; daardoor kan ook het aantal uiteindelijk oninbare zaken niet geschat worden.

Tabel 1: Aantallen Mulderzaken volgens definitiestudie en in de praktijk in 1992.

	definitiestudie	praktijk: jaarverslag 1992 ¹	praktijk: schatting 1992
instroom	2.600.000	2.097.596	2.097.596
uitval ²	125.000	43.100	45.700
te innen	2.475.000	2.054.496	2.051.896
geïnd op:			
initiële beschikking	1.900.000	1.719.753	1.775.000
aanmaning	350.000	100.281	117.000
instroom verhaal	225.000	*	150.000
geïnd via verhaal	150.000	25.285	72.000
instroom dwang	50.000	*	50.000
afgedaan via dwang	25.000	2	*
naar opsporingsregister	50.000	5.504	*
beroep op officier van justitie	208.000	69.003	70.000
beroepen op kantonrechter	1.000	3.899	4.000

¹ geen reële getallen omdat zaken uit tweede t.m. vierde kwartaal 1992 nog te recent zijn.

² correctie door politie, toewijzing beroep, onvolledige of onjuiste gegevens.

* onbekend / niet te schatten

4.2 Vooruitblik

Een exercitie als hierboven uitgevoerd voor 1992 is ook mogelijk voor 1993 en 1994. Uitgangspunt is dan de instroom zoals op basis van het huidige (voorzienbare) beleid te verwachten is; de verdeling over de diverse afloopwijzen is gebaseerd op de praktijk in 1992. Ten aanzien van dwang en oninbaar wordt daaraan toegevoegd een zeer ruwe schatting op basis van het verschil tussen te innen enerzijds en geïnd door middel van initiële beschikking, aanmaning en verhaal anderzijds; aangenomen wordt dat van dit verschil ca. een derde direct in het opsporingsregister terecht

komt (bv. omdat betrokkene ook door de deurwaarder niet achterhaald kon worden), en dat dwang in ca. 50% van de overgebleven zaken niet kan worden toegepast, waarna betrokkene ook in het opsporingsregister wordt opgenomen.

Tabel 2: Aantallen mulderzaken volgens definitiestudie en te verwachten op basis van de gang van zaken in 1992 plus beleid voor 1993 en 1994.

	definitiestudie	schatting 1993	echatting 1994
instroom	2.600.000	2.700.000	3.000.000
uitval ¹	125.000	59.000	65.000
te innen	2.475.000	2.641.000	2.935.000
geïnd op:			
initiële beschikking	1.900.000	2.284.000	2.539.000
aanmaning	350.000	150.000	167.000
instroom verhaal	225.000	206.000	229.000
geïnd via verhaal	150.000	107.000	119.000
instroom dwang	50.000	66.000	74.000
afgedaan via dwang	25.000	32.000	36.000
naar opsporingsregister	50.000	67.000	75.000
beroep op officier van justitie	208.000	92.000	102.200
beroepen op kantonrechter	1.000	5.300	5.900

¹ correctie door politie, toewijzing beroep, onvolledige of onjuiste gegevens.

Bij de cijfers in tabel 2 moet nog worden bedacht dat het feitelijk aantal zaken dat in het verhaaltraject komt ongeveer gelijk zal zijn aan het aantal geïnd via verhaal plus het aantal geïnd via dwang plus (een groot deel van) oninbaar. Het aantal door de deurwaarders te behandelen zaken komt daarmee op ruim 150.000 in het jaar 1993.

Voor het openbaar ministerie kan de zaaklast als gevolg van de Wet Mulder in 1993 geschat worden op ca. 92.000 beroepen op het OM (plus ruim 5.000 op de kantonrechter waarin de OvJ een rol speelt), plus tussen de 35.000 en 70.000 dwangzaken⁴ (waarvan een deel tot meerdere zittingen kan leiden, indien de kantonrechter niet in één keer alle gevraagde dwangmiddelen afgeeft). Verzet tegen verhaal kan dan nog ca. 3.000 zaken opleveren. Al met al zou de OvJ dan in totaal tussen de 135.000 en 170.000 Mulder-zaken te verwerken krijgen; dat is minder dan de helft van het aantal strafzaken dat als gevolg van Mulder alleen al in 1992 wegviel (en dat aantal zal in 1993 en 1994 nog wat hoger zijn,

⁴ Dit aantal hangt zeer af van de mate waarin door het CJIB, op basis van der bevindingen van de deurwaarder, een selectie wordt gemaakt van zaken waarin dwang toepasbaar lijkt en zaken waarin dat niet het geval is. De laatste zouden dan direct als oninbaar kunnen worden afgeboekt, of worden opgenomen in het opsporingsregister.

omdat dan de laatste "oude" strafrechtzaken uit het systeem verdwenen zullen zijn). In 1994 zal overigens ook de instroom van Mulder-zaken bij de OvJ weer wat groter zijn dan in 1993, tenzij van de toepassing van dwang in 1993 een algemeen preventieve (de betalingsbereidheid vergrotende) werking uitgaat.

Voor de kantonrechter kan het aantal in 1993 te verwerken Mulderzaken geschat worden op tussen de 43.000 en 78.000 en voor 1994 op tussen de 50.000 en 90.000; deze aantallen liggen tussen iets meer dan de helft en ruim honderd procent van het aantal zaken dat door de Wet Mulder waarschijnlijk uiteindelijk zal wegvallen. Dit is duidelijk meer dan in de definitiestudie werd aangenomen, en hier tekent zich waarschijnlijk ook een reëel knelpunt af.

BIJLAGE 1

In deze bijlage is een aantal tabellen opgenomen waarnaar in hoofdstuk 2 wordt verwezen.

Tabel 1: Aantallen door de verschillende politiekorpsen ingezonden zaken voor vier perioden van constateren; naar de stand op 11-08-91

periode	01-09-90 - 30-11-90		01-12-90 - 28-02-91		01-03-91 - 31-05-91		01-06-91 - 11-08-91	
	n	%	n	%	n	%	n	%
AVD	18.408	28	14.143	27	9.150	18	6.736	12
GP Amersfoort	4.847	7	5.230	10	6.298	12	5.069	9
GP Baarn	735	1	802	2	796	2	287	1
GP De Bilt	484	1	320	1	934	2	290	1
GP Maarssen	674	1	198	0	522	1	155	0
GP Nieuwegein	628	1	265	0	257	1	143	0
GP Soest	1.164	2	873	2	698	1	220	0
GP Utrecht	24.581	37	16.463	31	17.562	35	5.010	9
GP Woerden	1.159	2	1.144	2	1.097	2	385	1
GP Zeist	6.041	9	5.033	10	5.764	11	2.935	5
RP District Utrecht	7.091	11	7.178	14	6.957	14	2.840	5
RP Maartensdijk	0	0	0	0	12	0	13	0
KMAR Brigade Amersfoort	45	0	0	0	0	0	0	0
KMAR Brigade Soesterberg	84	0	32	0	20	0	20	0
KMAR Brigade Utrecht	10	0	31	0	19	0	6	0
KMAR District Utrecht	0	0	0	0	4	0	0	0
Spoorwegpol. distr. midden	735	1	22	0	0	0	0	0
Spoorwegpol. grp. Amersfoort	20	0	4	0	0	0	0	0
Spoorwegpol. rayon Utrecht	5	0	609	1	683	1	63	0
GP Achtkarspelen	-	-	-	-	-	-	1	0
GP Assen	-	-	-	-	-	-	722	1
GP Delfzijl	-	-	-	-	-	-	155	0
GP Emmen	-	-	-	-	-	-	658	1
GP Groningen	-	-	-	-	-	-	9.243	17
GP Haren	-	-	-	-	-	-	122	0
GP Harlingen	-	-	-	-	-	-	1.332	2
GP Heerenveen	-	-	-	-	-	-	172	0
GP Hoogeveen	-	-	-	-	-	-	226	0
GP Hoogezand-Sappemeer	-	-	-	-	-	-	164	0
GP Leeuwarden	-	-	-	-	-	-	3.031	5
GP Meppel	-	-	-	-	-	-	494	1
GP Opsterland	-	-	-	-	-	-	61	0
GP Smallerland	-	-	-	-	-	-	691	1
GP Sneek	-	-	-	-	-	-	727	1
GP Stadskanaal	-	-	-	-	-	-	75	0
GP Tietjerksteradeel	-	-	-	-	-	-	144	0
GP Veendam	-	-	-	-	-	-	670	1
GP Vlagtwedde	-	-	-	-	-	-	115	0
GP Weststellingwerf	-	-	-	-	-	-	108	0
GP Winschoten	-	-	-	-	-	-	469	1
RP District Assen	-	-	-	-	-	-	6.881	12
RP Verk.groep Groningen	-	-	-	-	-	-	1.014	2
RP Bedum	-	-	-	-	-	-	1	0
RP Muntendam	-	-	-	-	-	-	2	0
RP Nieuwe Pekela	-	-	-	-	-	-	2	0
RP Wymbritseradiel	-	-	-	-	-	-	27	0
KMAR Brigade Delfzijl	-	-	-	-	-	-	1	0
KMAR Brigade Havelte	-	-	-	-	-	-	14	0
KMAR Brigade Nieuweschans	-	-	-	-	-	-	7	0
KMAR Brigade Zoutkamp	-	-	-	-	-	-	27	0
KMAR Brigade Zuidlaren	-	-	-	-	-	-	1	0
Onbekend (O12176)	-	-	-	-	-	-	3.916	7
Totaal	66.711	100	52.347	100	50.755	100	55.455	100

NB: de laatste periode is twintig dagen korter dan de andere drie, maar omvat wel de periode waarin de periode waarin de Wet Mulder ook in het ressort Leeuwarden van kracht was.

Tabel 2: Wijze van constateren, voor vier perioden van constateren*; naar de stand op 11-08-91

periode	01-09-90 - 30-11-90		01-12-90 - 28-02-91		01-03-91 - 31-05-91		01-06-91 - 11-08-91	
	n	%	n	%	n	%	n	%
kenteken	55.001	82	44.223	85	44.025	83	46.241	83
staandhouding	11.710	18	8.124	15	8.730	17	9.204	17
Totaal	66.711	100	52.347	100	50.755	100	55.445	100

*NB: de laatste periode is twintig dagen korter dan de andere drie, maar omvat wel de periode waarin de Wet Mulder ook in het ressort Leeuwarden van kracht was.

Tabel 3: Nationaliteit kentekenhouder, voor vier perioden van constateren*; naar de stand op 11-08-91

periode	01-09-90 - 30-11-90		01-12-90 - 28-02-91		01-03-91 - 31-05-91		01-06-91 - 11-08-91	
	n	%	n	%	n	%	n	%
Nederlandse	65.932	99	42.909	99	50.268	99	55.091	99
Duitse	439	1	145	0	242	1	183	0
Belgische	127	0	67	0	91	0	70	0
Franse	20	0	21	0	29	0	20	0
Dvarige	193	0	83	0	125	0	81	0
Totaal	66.711	100	52.347	100	50.755	100	55.445	100

*NB: de laatste periode is twintig dagen korter dan de andere drie, maar omvat wel de periode waarin de Wet Mulder ook in het ressort Leeuwarden van kracht was.

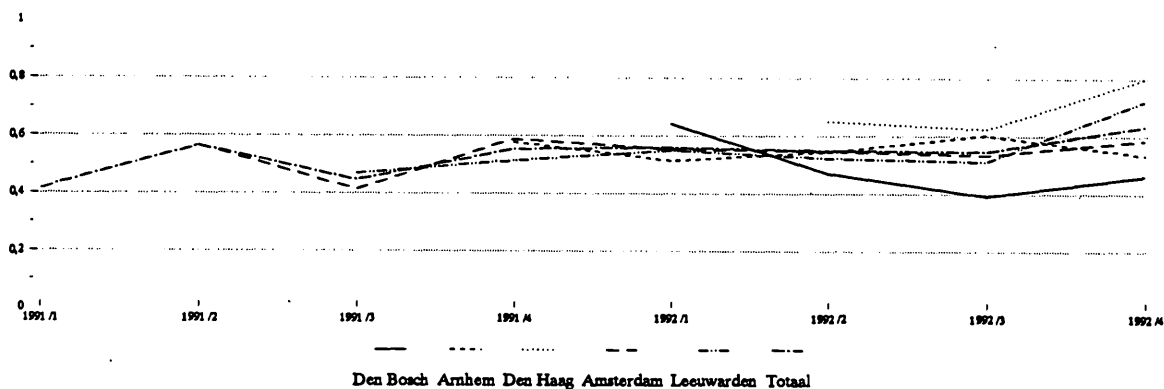
BIJLAGE 2

In deze bijlage is een aantal tabellen en grafieken opgenomen waarnaar in hoofdstuk 3 wordt verwezen.

Tabel 1: Aantallen door de politie ingetrokken beschikkingen, per ressort en per kwartaal, 1 januari 1991 t.m. 31 december 1992 (absolute aantallen).

kwartaal	Den Bosch	Arnhem	Den Haag	Amsterdam	Leeuwarden	Totaal
1991 /1				236		236
1991 /2				288		288
1991 /3				164	308	472
1991 /4	272			240	353	865
1992 /1	592	689		291	410	1.982
1992 /2	648	671	844	261	347	2.771
1992 /3	443	630	1.206	540	305	3.124
1992 /4	568	656	1.662	868	509	4.263
Totaal 1991	0	272	0	928	661	1.861
Totaal 1992	2.251	2.646	3.712	1.960	1.571	12.140

Grafiek 1: Aandeel van de intrekkingen in de tussen 1 januari 1991 en 31 december 1992 door de politie aan het CJIB gezonden beschikkingen, per ressort (in procenten).

Tabel 2: Verhouding constatering op kenteken resp. bij staandehouding, totaalcijfers per kwartaal, 1 januari 1991 t.m. 31 december 1992.

kwartaal	kenteken	staandehouding
1991 /1	84,3	15,7
1991 /2	82,4	17,6
1991 /3	80,9	19,1
1991 /4	82,6	17,4
1992 /1	78,6	21,4
1992 /2	79,4	20,6
1992 /3	80,1	19,9
1992 /4	78,6	21,4

Tabel 3: Verdeling over vier feitcategoríeën van de tussen 1 januari 1991 an 31 december 1992 door de politie aan het CJIB gezonden beschikkingen, per ressort (voor elk ressort gebaseerd op de kwartalen waarin het hele ressort onder de werkingssfeer van de Wet Mulder viel).

categorie	Den Bosch	Arnhem	Den Haag	Amsterdam	Leeuwarden	Totaal
snelheid	36,4	45,1	28,3	25,7	41,3	37,3
parkeren	45,1	34,7	48,9	51,7	37,8	40,9
rood licht	5,5	4,6	9,2	6,5	4,5	6,5
overig	13,0	15,5	13,6	16,1	16,4	15,3
Totaal	100	100	100		100	100100

Tabel 4: Ontwikkeling tussen 1 januari 1991 en 31 december 1992 van de aantallen door de politie aan het CJIB gezonden beschikkingen, naar feit-categorie, absolute aantallen per kwartaal.

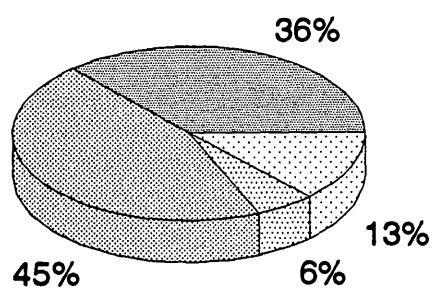
kwartaal	snelheid	parkeren	rood licht	overig	Totaal
1991 /1	18.351	29.093	3.352	5.871	56.667
1991 /2	13.309	27.846	3.548	6.202	50.905
1991 /3	36.474	49.165	5.667	14.316	105.622
1991 /4	59.072	68.890	7.425	20.649	156.036
1992 /1	136.357	147.156	16.816	52.173	352.502
1992 /2	183.963	212.103	32.631	74.827	503.524
1992 /3	199.163	252.578	37.693	80.485	569.919
1992 /4	226.512	297.694	45.439	102.006	671.651
Totaal 1991	127.206	174.994	19.892	47.038	369.230
Totaal 1992	745.995	909.531	132.579	309.491	2.097.596
Totaal 91/92	873.201	1.084.525	152.571	356.529	2.466.826

Tabel 5: Aantal gemeenten waarin een gefiscaliseerd parkeerregime van toepassing was alsmede aantallen opgelegde naheffingsaanslagen in 1992 en 1993¹, per ressort.

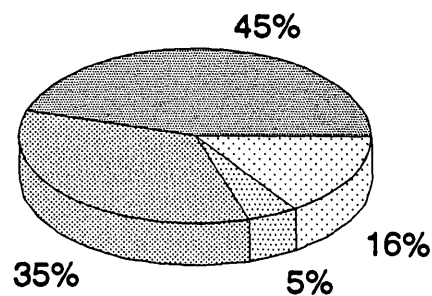
	1992		1993 (twee maal eerste helft)		1993 (uitbreiding in tweede helft)	
	aantal gemeenten	aanslagen	aantal gemeenten	aanslagen	aantal gemeenten	aanslagen
Den Bosch	15	72.991	17	131.468	6	2.000
Arnhem	9	53.912	14	74.608	6	535
Amsterdam	17	247.311	18	282.576	8	2.400
Den Haag	8	161.678	12	194.704	2	0
Leeuwarden	5	17.369	11	52.846	1	1.500
Totaal	54	553.261	72	736.202	16	42.470

¹ Schatting op basis van cijfers over eerste kwartaal alsmede verwachte uitbreiding in tweede kwartaal, voorzover opgegeven door de betrokken gemeenten.

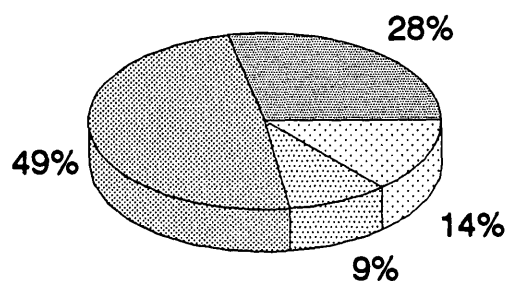
Grafiek 2: Verdeling over vier feictategorieën van de tussen 1 januari 1991 en 31 december 1992 door de politie aan het CJIB gezonden beschikkingen, per ressort (voor elk ressort gebaseerd op de kwartalen waarin het hele ressort onder de werkingssfeer van de Wet Mulder viel).

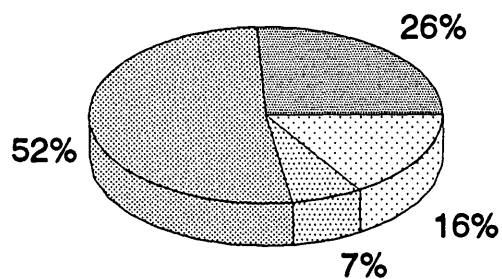
Den Bosch

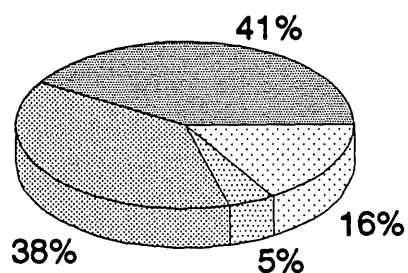
Arnhem

Den Haag

Amsterdam

Leeuwarden

■ snelheid ■ parkeren ■ rood licht ■ overig

Tabel 6: Ontwikkeling tussen 1 januari 1991 en 31 december 1992 van de inningspercentages, per kwartaal en ressort.

kwartaal	Den Bosch	Arnhem	Den Haag	Amsterdam	Leeuwarden	Totaal
1991 /1				97,2		97,2
1991 /2				96,0		96,0
1991 /3						93,9
1991 /4						90,4
1992 /1	94,3	95,7		94,2	94,8	94,9
1992 /2	92,9	95,1	92,0	93,5	94,7	93,5
1992 /3	91,1	92,3	90,2	88,1	92,4	90,6
1992 /4	87,2	87,9	85,9	83,8	89,2	86,4
1993 /1	88,2	90,3	86,7	85,4	89,8	87,6

Tabel 7: Door het openbaar ministerie afgedane beroepszaken tarzeke van tussen 1 januari 1991 en 31 december 1992 opgemaakte beschikkingen, naar kwartaal en wijze van afdoening, absolute aantallen en percentages over de afdoeningen.

kwartaal	bekrachtiging	niet ontvankelijk	vernietiging	wijziging	overig	Totaal
1991 /1	779	71	1.034	49	10	1.933
1991 /2	641	50	924	54	26	1.689
1991 /3	1.014	95	1.523	70	40	2.742
1991 /4	1.622	118	2.028	151	533	4.452
1992 /1	4.294	341	5.043	562	21	10.261
1992 /2	6.747	490	7.793	717	25	15.772
1992 /3	7.564	619	9.330	1.243	41	18.797
1992 /4	7.201	505	8.794	646	44	17.190
Totaal 1991	4.056	334	5.509	324	609	10.796
Totaal 1992	25.806	1.955	30.960	3.168	131	62.020
1991 /1	40,3	3,7	53,5	2,5	0,5	100,0
1991 /2	38,4	3,0	55,4	3,2	1,6	100,0
1991 /3	37,0	3,5	55,5	2,6	1,5	100,0
1991 /4	36,4	2,7	45,6	3,4	12,0	100,0
1992 /1	41,8	3,3	49,1	5,5	0,2	100,0
1992 /2	42,8	3,1	49,4	4,5	0,2	100,0
1992 /3	40,2	3,3	49,6	6,6	0,2	100,0
1992 /4	41,9	2,9	51,2	3,8	0,3	100,0
Totaal 1991	37,6	3,1	51,0	3,0	5,6	100,0
Totaal 1992	41,6	3,2	49,9	5,1	0,2	100,0

Tabel 8: Door de kantonrechter afgedane beroepszaken terzake van in 1992 opgemaakte beschikkingen, naar kwartaal en wijze van afdoening, absolute aantallen en percentages over de afdoeningen.

kwartaal	bekrachtigd	niet		wijziging	overig	Totaal
		ontvankelijk	vernietiging			
1992 /1	186	148	179	32	13	558
1992 /2	218	102	175	23	26	544
1992 /3	73	34	46	9	13	175
1992 /4	3	2	1	0	3	9
Totaal 1992	480	286	401	64	55	1.286
1992 /1	33,3	26,5	32,1	5,7	2,3	100,0
1992 /2	40,1	18,8	32,2	4,2	4,8	100,0
1992 /3	41,7	19,4	26,3	5,1	7,4	100,0
1992 /4	33,3	22,2	11,1	0,0	33,3	100,0
Totaal 1992	37,3	22,2	31,2	5,0	4,3	100,0

LITERATUUR

CJIB

Jaarverslag over 1991

CJIB

Jaarverslag over 1992

Kommer, M.M.

Op zoek naar de verlopen tijd

's-Gravenhage, 1991, Ministerie van Justitie / WODC

Kommer, M.M., S. Eschen en E.M. Van der Heijden

Eindrapport evaluatie invoering Wet Mulder

's-Gravenhage, 1991, Ministerie van Justitie / Centrale Directie
Wetenschapsbeleid en Ontwikkeling

KPMG/KMC

Rapportage inzake de werklust-effecten ten gevolge van de
invoering van de Wet Mulder

's-Gravenhage, 1993, KPMG / Klijnveld Management Consul-
tants

Kriek, F. en F. Schoenmakers

De Wet Mulder: verhaal in de praktijk en de stand van zaken in
de uitvoering van dwang

Leiden, 1993, Research voor Beleid

Rogier, L.

De Wet Mulder; artikelsgewijs commentaar op de Wet admini-
stratiefrechtelijke jandhaving verkeersvoorschriften (2e druk)

Arnhem, 1992, Gouda Quint